

Telegraful

Organ național-bise

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei
luni 130 Lei. — Pentru străinătate un an 900
Lei. — Pentru America 4 Dolari.
Ziarul apare Marțea și Vinerea

Correspondențele

să se adreseze Redacției Telegraful Român
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori ne-
francate se refuză
Articole nepublicate nu se înapoiază

Prețul inserțiunilor

un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se pu-
blică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației ziarului Te-
legraful Român, Sibiu, str. Mitropoliei 45

Biserica răstignită

Nimeni nu poate osândi preoțimea noastră pentru exagerate pretenții de viață confortabilă, pe care le-ar fi avut vr'odată. Viața preoțimii ortodoxe de pretutindeni, dar mai ales din Ardeal, s'a distins totdeauna printr'o simplitate aproape țărănească, printr'o modestie creștinească și printr'o sărăcie vecină cu mucenicia.

Indeosebi față de stat pretențiile preoțimii au fost totdeauna sub nivelul înaltelor ei vrednicii și realizări.

Astăzi nime nu mai contestă adevărul, că statul român s'a încheșat, s'a desvoltat și a ajuns la măreția lui de astăzi mai ales prin osârđia, ostenele și eroismul slujitorilor sfintei noastre Biserici. De aceea, cucernicii voveozi, viețile cărora alcătuiesc cele mai glorioase pagini ale istoriei neamului românesc, au și înzestrat instituția sacră cu cele necesare pentru mântuirea operă de zidire sufletească și de înzdrăvenire națională, pe care o săvârșea în mijlocul neamului. Iar poporul credincios niciodată nu și-a uitat de dreptatea cuvântului din Scripturi: «Vrednic este lucrătorul de plata sa». Nu a refuzat să răsplătească, după puteri, ostenele păstorilor lui sufletești.

După furtunoasele vremi de pe la mijlocul veacului trecut în Vechiul Regat statul a secularizat averile bisericesti. În schimbul acestor averi statul s'a obligat însă, prin legea clerului mirean din 1893, să acopere din propriul său buget nevoile materiale ale Bisericii și ale așezămintelor ei. După războiul înțiririi noastre naționale și bisericile autocefale din noile provincii românești au intrat sub scutul României nouă, beneficiând de ajutorul statului.

A urmat Legea de organizare unitară a statului (Constituția) și celelalte legi prin care acesta își înoeste obligația de a acorda protecțiunea și ajutorul material Bisericilor din cuprinsul țării.

Și — până anul acesta — statul și-a împlinit datoria... de

bine, de rău. Adevărat că față de Biserica ortodoxă s'a arătat mai mașter decât față de cultele minoritare. Nedreptatea aceasta, subliniată de noi și de alții în atâtea rânduri, însă, putea fi rectificată după prevederile Constituției și a celei mai elementare dreptăți.

Anul trecut viața de stat a intrat într'o zodie de greutate dintre cele mai alarmante, iar viața gospodărească a țării întregi în zodia unei mizerii fără precedent. Guvernul s'a alarmat și a căutat mijloace de îndreptare a situației, ori măcar de zăgăzuire a prăvălirii totale. În loc să găsească însă mijloace de sporire a productivității pe toate terenele și să facă economiile necesare unde acestea se pot face; în loc să micșoreze nesfârșitele regimente de sinecuriști recrutați din pleava clientelei politice, din mulțimea anonimă chinuită de foamea milenară; în loc să desființeze absurda și constisitoare lege administrativă care înghite câteva miliarde din bugetul statului și în loc să desființeze duzina de case autonome, ale căror consilii de administrație cheltuiesc cel puțin de câteva ori cât costă întreținerea tuturor cultelor din țară — guvernul și parlamentul său s'a oprit la etern inoperantă măsură a micșorării salariilor funcționarești și a sporirii impozitelor...

Dar, în definitiv, dacă situația era de așa natură, încât să reclame jertfe dela toți cetățenii și dela toate instituțiile țării, de bunăseamă nu preoții și Biserica erau cei dintâi ca să protesteze împotriva reducerilor bugetare, reclamate, dacă nu de necesitățile reale ale statului, cel puțin de neputințele duhovnicești ale conducătorilor lui.

În preajma alcătuirii ultimului buget, pe 1931, Biserica noastră și-a spus cuvântul prin reprezentanții săi legiuitori: Ea înțelege să aducă jertfele ce i se cer, în măsura în care li se impune și altor instituții, după ce va fi fost pusă însă pe picior de egalitate proporțională cu celelalte culte, privilegiate până acuma.

Atitudinea Bisericii era și

dreaptă, și demnă. Ea izvora dintr'o superioară înțelegere a crizei acute prin care trece statul, dar și dintr'o clară conștiință a drepturilor sale, atât de crunt nesocotite până astăzi.

Ce-a făcut însă statul — recte ministerul Instrucțiunii și al Cultelor — pe urma acestei atitudini? A măcelărit bugetul Bisericii atât de îngrozitor, încât, dacă se va aplica, va duce sigur la o desorganizare a instituției sacre, care totuși a contat până astăzi — și credem că mai contează — ca unul dintre cei mai puternici stâlpi pe cari se razină însăși existența statului, câtă vreme acesta ține să fie creștin.

Guvernul nu s'a mulțumit să amputeze bugetul cultelor în măsura amputărilor făcute bugetelor altor departamente; nu a tăiat 10—15—20 de procente, ci a tăiat așa, cu nemiluita, cât a cuprins cuțitul: 30—40—70 de procente. La capitolul bugetar al trebuințelor materiale a tăiat peste jumătate. Consiliile episcopiale și protopopiatele le-a desființat aproape. Iar brumei de personal administrativ și misionar pe care i-a lăsat Bisericii, i-a aplicat o curbă de sacrificiu care uneori întrece în asprime înđoitul și întreitul curbei aplicate funcționarilor de stat. E nedrept. E stupid de nedrept.

Asta-i răsplata Statului față de Biserică, pentru neclintita jertfelnicie cu care l-a ajutat de-a lungul istoriei — ar zice, îndurerat, un preot bătrân, făcându-și modest bilanțul ostenelelor sale curate și punându-l alături de mizeria pe care i-o îmbie astăzi prezumtivul său «protector» constituțional.

Iar noi,ăștia mai tineri, o spunem fără reticențe: Asta-i primul pas spre separația Bisericii de Stat. Nu noi am dorit o. Nici n'o dorim. O inaugurează însă statul (adică guvernul actual). Nu de-odată, ci în rate. Ca durerea să fie mai îndelungată.

Asta însemnează, că Rusia ne este vecină. Guvernul o dovedește îndeajuns de brutal.

Dar ce ne facem noi în această situație? Ce vor face slu-

jitorii Bisericii, preoți și mireni deopotrivă? Vom sluji. Cu și mai multă credință, cu și mai cald devotament. Ca să placem lui Dumnezeu și să câștigăm dragostea credincioșilor noștri. Cu ei au trăit înaintașii noștri și Biserica dreptmăritoare a lui Hristos și se vede că numai cu ei îi este dat Bisericii să treacă la tot mai multă și mai curată glorie în viitor. Nu cu stăpânitorii veacului acestuia. Vom sluji deci suferind și vom suferi slujind, în credința că «celce va răbda până la sfârșit, se va mântui». Dar fie-ne îngăduit să mai adăogăm o vorbă: Să rabde toți. Ca nici unul să nu fie dat stricăciunii — de judecata oamenilor sau de-a lui Dumnezeu.

Și să s'aplice măcar în Biserică porunca lui Pavel (adresată, e adevărat, Tesalonicenilor, dar sânt și în Biserica românească «Tesaloniceni»): «Cine nu lucrează, nici să nu mănânce». Vlădicii să privegheze.

Și încă ceva. Parlamentul care a ținut să răstignească Biserica prin bugetul nou, numără între membrii săi câteva duzini de preoți. Ce-ar fi dacă acești preoți s'ar solidariza în suferință cu frații lor întru slujirea lui Hristos și și-ar depune mandatele? Căci solidarizându-se numai teoretic, lumea ar fi ispitită să creadă, că stau în parlament numai pentru diurnă și nu ca să apere, chiar și cu sacrificii, dreptatea, în slujba cărora stau prin înđoita lor calitate: de preoți și parlamentari.

Dacă ar avea curajul creștinesc și românesc de a-și depune mandatele, preoții parlamentari ar ieși cu obrazul curat din încurcătura în care i-au adus șefii lor politici. Și asta nu e chiar așa de puțin pentru un preot.

Un lucru pare sigur: «Focul» de acum ne va fi spre curățire. Nu spre «curățare». Spre «curățare» poate că le va fi altora. Li deplângem de pe-acum și ne vedem de treabă.

Prof. Nicolae Colan.

Formarea mentalității de astăzi

(Sfârșit)

IV. Statul și libertatea individuală

Preludiul secolului al 19-lea este revoluția franceză și prin aceasta renașterea ideii naționale. Toate curentele idealiste și aspirațiile de libertate sunt închinată ideii naționale. Toată politica de stat în veacul al 19-lea este inspirată de ideea națională, dar nedespărțit de aceasta este raportul dintre libertatea personală și drepturile statului. Niciodată nu s'a vorbit mai mult de libertate ca în acel veac. Dar tocmai în veacul al 19-lea al libertății, libertatea personală a însemnat mai puțin, iar în timpul războiului mondial individul n'a mai contat ca individ ci numai statul. Democrația în chip automatic tinde să desvolte libertatea individuală. Republicanismul sacrifică pe individ de dragul statului.

Curentul romantic

Veacul al 19-lea se inaugurează cu revolta contra convenționalismului, raționalismului, individualismului și utilitarismului care sunt moștenirea veacurilor trecute. Omul veacului al 19-lea se născu încătușat, și spiritul lui nu putea găsi satisfacție în rețelele moștenite. În deosebi se trezește în fiii acestui secol simțul față de frumusețe, iubirea de natură și mai ales o nostalgie de vremurile trecute. La germani Goethe (1749—1832) este solul romantismului. Paralel cu această revărsare de vis peste realitatea vieții, știința cercetează originea și dezvoltarea biologică a omului. Darwin publică (1858) scrierea sa despre *originea speciilor*, care a stârnit o mare valvă; dar teoria lui despre selecțiunea naturală a fost interpretată, că o forță ce nu numai că duce la izbândă, dar este și justificată. Aceste teorii au condus la scepticism și au făcut mai mult rău decât bine; însă timpul a dovedit că ele nu rezistă, nu pot explica o mulțime de fapte și în mare parte au fost abandonate. Veacul al 19-lea a îndreptat privirile omului nu numai spre natură, spre istorie, ci și spre sufletul omnesc. Cugetătorii acestui veac au învățat din istorie limitările rațiunii omenești, precum și influența factorilor externi asupra vieții omului. Lumea nu se întreabă dacă o anumită dogmă sau teorie politică este corectă sau falsă, ci care este istoria aceluia. Lumea se întreabă ce determină pe oameni să adere la o teorie și nu la alta. Această metodă a sporit în mod considerabil cunoștințele, dar prin aceasta a făcut să se clatine convingeri consacrate și a introdus scepticismul moral. Constatarea că toate lucrurile sunt supuse schimbărilor, a dat naștere decepțiunii ca fenomen specific veacului trecut.

Problema individualității omenești

Această problemă derivă din curentul romantic. Newton a dovedit locul efemer al pământului în istoria universului infinit. Umanitatea prin evoluționism a ajuns pe primul plan al existenței. Evoluția culminează în om; de aici interesul concentrat în om. Carlyle este corifeul personalității omenești, care concludă că întreaga istorie se desfășoară în jurul eroilor. Literatura și mai ales marii romancieri ai veacului trecut operează cu acest cult al personalităților. De aici însă începe dezvoltarea psihologiei. Cruciada lui Nietzsche pentru individualism, isterică și extravagantă, a găsit teren pregătit. De la aceasta porneste apoi pragmatismul, revolta lui Bergson în contra raționa-

lismului, și diferitele specii de psihanaliză. Romanticismul a izbutit să iscodească și să creeze astfel de individualitate, care să găsească expresie în autodisciplinare și să dovedească, că universalul se poate întruchipa fără contradicție în adevăratul individ.

Războiul și consecințele lui

Efectele spirituale ale războiului sunt în bună parte nu numai consecințele plămădei anterioare, ci duse la extrem. În tranșee omul a învățat, că chiar și relațiile cele mai personale pot deveni irelevante pentru el. Populația civilă s'a depersonalizat și a fost constrânsă, să cugete și să se manifeste în terminii forței brutale și ai urei. Timp de 4 ani de zile responsabilitatea personală a fost sugrumată în conștiința generației noastre. Oboseala, nepăsarea și apatia sunt simptomele mentalității de după război. Egoismul, lăcomia și plăcerea sunt atotstăpânitoare, legea, mila și pacea sunt desorganizate. Garantarea păcii nu o mai poate da nimenea și nici o putere. Singurul fapt indiscutabil este antagonismul dintre păturile sociale, care privesc unele la altele cu dispreț. Proletarii și minoritățile în lumea într-o continuă agitație și terorizează până la panică majoritățile. Această situație domnește în lumea întreagă și dovedește, că viața modernă e subred alcătuită și nu e statornică în albi sigure.

CONCLUZIE

Expunerea formării mentalității de azi se încheie cu o notă tragică. Omul este subjugat de materie, avere și mai importantă decât viața, omul în rol de surub al unei mașinării complexe. Statul a încălecat biserica. Arta nu mai exprimă sufletul obșteșc, ci e roabă capriciilor celor bogăți. Fapta e divorțată de religie. Educația superioară impregnată de conștiința de clasă. Educația elementară nu și-a dovedit eficacitatea. Lumea nu mai ia în serioasă biserica și în prezent e fără influență. Ea trebuie să facă eforturi extraordinare ca să poată salva atât lumea, cât și propria sa reputație. Ea trebuie să proclame solia mântuirii într-o lume bântuită de scepticism și profund derutată. Va putea ea oare să mântuească lumea cu sistemele vechi, cărora lumea vrăjită de libertate cu anevor le mai acordă credit? Dar la acestea trebuie să răspundă fiecare individ pentru sine cât și pentru comunitate. Lumea se găsește la o răspântie și se sbate într-o cumplită criză, care nu e nici pur economică, nici socială, toate acestea într-o acută criză morală.

(După Baker).

I. Scorobet.

Aviz

On. Minister de interne a trimis organelor administrative ordin în vederea stărpirii omizilor din pomi și a distrugerii mărcinilor ce servesc de focare acestor insecte și paraziților vegetali.

Di Ministru I. Mihalache prin adresa cu Nr. 1568 din 3 Februar invită autoritatea bisericească să îndemne On. Cler spre a da administrației în executarea acestor dispozițiuni tot concursul moral, luminând pe credincioși asupra importanței acestei opere. On. Preoțime e invitată a se conforma acestui apel.

Consiliul arhiepiscopesc.

Despre un comunicat și despre un birou „anonim“

De sigur v'aduceți aminte de acțiunea Asociației generale a clerului ortodox român, cu sediul în București, în preajma alcătuirii noului buget. În momentul în care episcopatul nostru și preoțimea ardeleană, într-o solidaritate pe cât de firească, pe atât de impresionantă, făcea pașii hotărâtori pentru a protesta la locurile competente împotriva *nedreptelor* amputări pe cale de a se aplica bugetului — și așa destul de sghinaș — al Bisericii noastre, Asociația generală a clerului își trimitea delegația sa la guvernul țării, pentru a cere desființarea bugetară a consiliilor eparhiale, a revizorilor și misiionarilor eparhiali, a celor mai multe protopopiate, a câtorva Academii și seminarii teologice și a altor instituții bisericești.

Evident, nu era primul caz când Asociația generală a clerului călca în străchini, mergând alături de linia canonicității și luptând împotriva intereselor bisericii. A mai făcut-o și altădată. Cu prilejul legiferării organizației unitare a Bisericii ortodoxe, această asociație a fost împotriva autonomiei bisericești. Iar când a fost vorba de reorganizarea învățământului teologic, aceeași asociație *preotească* îi contesta Bisericii dreptul de a-și organiza și conduce școlile, pledând pentru închipuitele drepturi ale Statului.

Ca să nu se pară că, prin tăcere, preoțimea din Ardeal, pentru care observarea strictă a canonicității și a solidarității cu episcopatul este o obligație principiară, se solidarizează cu acțiunile păgubitoare ale Asociației generale a clerului, Biroul Asociației clerului «Andrei Șaguna» a crezut de cuviință să spună printr'un comunicat că în chestia desființării bugetare a organizației noastre bisericești nu este de aceeași părere cu Asociația generală și că-și declină orice răspundere pentru recenta acțiune a acestei Asociații — oricât de generală ar fi ea.

Comunicatul Asociației Clerului «Andrei Șaguna» a fost redactat, cum era și firesc, în terminii impuși de postulatul urbanității elementare și al iubirii frățești, care chiar când vrea să rectifice — nu insultă, nu vrea să atingă măcar anumite susceptibilități și să stârnească discuții inutile.

Cu toate acestea, împotriva oricărei așteptări comitetul Asociației generale răspunde (în «Graiul», care o fi el al «Vremii» dar pare a fi și al Bisericii) printr'un comunicat arțagos, care frizează reacredința și insulta la adresa Biroului central al Asociației «Andrei Șaguna».

În loc să-și justifice acțiunea de desorganizare a aparatului administrativ și misionar al Bisericii, Prea Cucernicii Părinți fac, în trei din patru părți ale comunicatului, teoria chibritului, susținând că ajutorul (să ni se ierte cuvântul buclucaș) dat de Stat pentru Biserică este «salar», nu «subvenție», că subvenția e «miluire», «popărit» etc., câtă vreme «salarul» este o chestie de existență a preoțimii, iar nu «un capitol de canonicitate».

Și ca să termine mai repede cu comunicatul preoțimii ardeleni, Prea Cucernicii Părinți îl declară pur și simplu «nul», adaogând cu o sinceritate adorabilă, că nici nu cunosc «un Birou al Asociației Clerului Șaguna», ci cunosc numai Asociația Clerului Șaguna însăși și pe președintele său (sic) Păr. Gh. Ciuhandu, a căruia semnătură singură este valabilă, nu anonimul Birou».

Dacă Prea Cucerniciile lor nu cunosc Biroul Asociației «Andrei Șaguna» — să le fie de bine. Din fericire el există totuși, chiar ceva mai de mult decât Comitetul Asociației generale dela București.

Dar toate acestea sunt încă floare la ureche. «Buna credință», pentru care autorii comunicatului de pomină au o deosebită slăbiciune, își pune ciucuri abia când (în același comunicat) se afirmă că «Biroul Asociației clerului Șaguna este o intruziune ale cărei rădăcini sunt dincolo de stratul preoțimii ardeleni».

Ei bine, Prea Cucernici Părinți, dacă nu vreți să știți cum merg trebile la Asociația clerului «Andrei Șaguna» (cu toate că participați la toate congresele ei — și asta este frumos din partea P. C. Voastre), îngăduiți-ne să V'o spunem: În această obștie preotească biroul a fost totdeauna *proclamat* și nu «ales» în atmosfera zgomotoasă a vr'unui congres amenințat să fie evacuat din sală...

Cât despre actualul birou, el a fost *rugat* să rămână la cârma Asociației clerului «Andrei Șaguna». Rugat nu de factorii «de dincolo de stratul preoțimii ardeleni», ci, ca să zicem așa, tocmai de acest strat — în persoană!

Ne-am înțeles?

Nicolae Colan,
membru în Biroul «anonim» al
Asociației clerului «A. Șaguna».

Indignații... Bolșevicii, punând mâna pe aurăriile și pe alte lucruri prețioase, luate din pa'atul fostului țar Nicolae, le-au scos la vânzare. Surorile țarului însă, Xenia și Olga Romanov, se împotrivesc la această «operație» a bolșevicilor, și ele s'au plâns la guvernul din America, unde ar fi să se facă vânzarea. Bolșevicii s'au indignat grozav. Cum «îndrăznește» cineva a încerca să oprească pe hoți să vândă lucruri furate!? De ce treabă e «*comunismul*», domnule!

Correspondență din Atena

Sărbătoarea „Trei ierarhi” la Atena

Sfinții Grigorie, Vasile și Ioan sânt patronii universității din Atena.

Serbarea lor aniversară este în fiecare an prilej de sărbătoare pentru universitate.

Așa și în acest an, după paras-tas, săvârșit de Mitropolitul Atenel însuși la biserica mitropolitană, în amintirea profesorilor decedați și a făcătorilor de bine ai universității, s'a ținut în aula universității ședință festivă.

La ședință au luat parte toate autoritățile republicii elene, împreună cu senatul universitar, și numeroși auditori.

Președintele republicii era reprezentat prin generalul Tarsoulis, din partea guvernului au asistat doi miniștri Vourlamis și Popadatos.

Rectorul universității, dl Melissinos, a deschis ședința dând cuvântul dlui Dyouvanotis, profesor la facultatea de teologie, care și-a dezvoltat conferința despre Sf. Vasile cel Mare și Grigorie Teologul ca studenți ai universității din Atena.

Conferențiarul face un istoric al funcționării universității din Atena în veacul al IV. după Hristos; existau patru școli filosofice: plotonică, aristotelică, stoică și epicureană.

La aceste școli se învăța: Grammatica, retorica, filosofia, astronomia, medicina etc.

Arată apoi felul în care se făceau lecțiile, și dă câteva icoane din viața studenților din acea epocă, între cari excelau Vasile și Grigorie prin purtare aleasă și smerenie. Acești doi, stimați de toată lumea, erau numiți: nobila pereche, ei cât au stat la Atena, n'au cunoscut decât două drumuri: al universității și al bisericii.

În încheiere conferențiarul subliniază faptul, sprijinit istoriceste că limba greacă a supraviețuit grație bisericii ortodoxe, și patriarhul ecumenic mai ales a adus națiunii elene servicii ce nu vor putea fi nici când deajuns apreciate.

Statul de astăzi deci trebuie să sprijinească puternic biserica ortodoxă, care este cea mai tare contrabalansare a comunismului.

Atena, 31 Ianuar 1931.

Pr. GH. SECAȘ

Biserica „celor fără Dumnezeu“

O revistă germană scrie:

Spre a câștiga pentru ideologia lor masele largi ale poporului rus, care — precum se știe — țin cu sfîntenie la datinile și practicile religioase, conducătorii «fără Dumnezeu» ai uniunii sovietice au creat, pentru evenimentele mai însemnate din viața omului, noi obiceiuri și ceremonii. Între acestea merită să fie amintite «botezul roșu» și «înmormântarea roșie».

Ca formă a «botezului roșu» s'a introdus așa-zisa «ceremonie a stelei». Cel nou născut e dus în adunarea «solemnă» a «executivei pan-ruse» locale. Aci secretarul acesteia

li dă numele. Copilul este apoi înfășurat într-o pânză roșie și în loc de cruce i se atarnă de gât semnul internațional comuniste a tineretului. Urmează apoi cuvântări, muzică și un ospăț.

Ceremonia înmormântării ar fi chemată să exprime ultima negațiune a ideii de nemurire a sufletului.

La înmormântarea unui copil, de exemplu, pioneri ai propagandei bolșevice aduc o cunună de ramuri verzi. Se ține o cuvântare despre vechile obiceiuri dela înmormântare, care sânt batjocorite, și se premăresc cele noi, după care în sunet de cântări revoluționare sicriul e dus la cimitir. În fruntea procesiunii e purtat un steag roșu.

Înmormântările mai pompoase dela oraș se fac așa: Sicriul e așezat pe un catafalc îmbrăcat în roșu și împodobit cu insignile stăpânirii sovietice. La groapă e însoțit de «apostolii roșii» în vestimente speciale. În urma procesiunii merge o orchestră cu instrumente de suflă, care cântă alternativ, când un marș funebru, când o cântare revoluționară. La căpătâi în loc de cruce se pune «steaua armatei roșii», secera și ciocanul, și alte insignii comuniste.

Pentru a da populației un supliment pentru sărbătorile religioase interzise, s'a fixat un ciclu de sărbători «antibisericești». Aceste «sărbători» ca b. o. «crăciunul» organizației tineretului comunist (Komsomol) sânt chemate să exprime protestul tinerimii libere de orice superstiții în contra părinților lor conservativi și «napoiați»...

INFORMAȚIUNI

Numărul locuitorilor din capitala București este, după recensământ, cam 700.000. — În Cernăuți Bucovinei sânt 150.000 locuitori, în Chișinău Basarabiei 135.000. Ardealul n'are încă nici un singur oraș cu populație mai mare de 100.000 mii de oameni.

Banca «Albina» din Sibiu. În numărul de față, publicăm bilanțul vechiului institut de credit și de economii «Albina» din Sibiu, pe anul 1930. Din cifrele bilanțului constatăm următoarele: Profitul net este aproape egal cu cel din anul trecut. Dividend se plătește cu 5 Lei mai puțin, pentru că — din cauza vremurilor grele — s'a crezut de bine, să se treacă mai mult la fondurile de rezervă, cari în felul acesta ating cifra de Lei 85 milioane. Depunerile spre fructificare au crescut cu peste Lei 278 milioane. Suma destinată pentru scopuri culturale și de binefacere s'a menținut la Lei 2.000.000. (două milioane). Activele au ajuns la considerabila cifră de: Lei 1.732.000.000 (un miliard și șapte sute treizeci și două milioane). Adunarea generală se ține la 14 Martie a. c. și cuponul se rescumpără după adunare, cu Lei 85 — neto.

Moartea compozitorului Ion Vidu. Din Lugoj se comunică jainica veste a morții lui Ion Vidu, profesor de muzică și mult apretiat compozitor. Ion Vidu s'a inspirat din cântecele poporului, pe care le-a armonizat. Concertele sale, de muzică națională și bisericăscă, date cu celebrul cor dela Lugoj, stârneau pe vremuri valuri de însufiețire între auditori; ear la expoziția din București, în 1906, în fruntea corurilor bănățene și ardelenice, Vidu secerase adevărate triumfuri de artă. Pierderea lui e regretată adânc de toți cei iubitori de muzică. Moare la vârsta de 68 ani. Înmormântarea i s'a făcut Marți în 10 Februar 1931. Odihnească în pace!

Publicație. Marele stat major al armatei aduce la cunoștința rezerviștilor din contingentele 1918—1926 inclusiv, că pot să-și schimbe livretele de serviciu militar, dacă le au de-gradate, cu livrete Md. E. format nou (cartonat). Pentru aceasta se vor adresa corporilor de trupă din care fac parte cu o cerere, la care vor anexa vechiul livret precum și o fotografie (în civil sau militar) format 6/7 cm. certificată în ceea ce privește identitatea, de către autoritățile polițienești sau comunale (pentru comunele rurale) Certificarea se va face chiar pe fotografie. Corpurile de trupă au ordinul Marelui Stat Major Nr. 3132 din 11 Octomvrie 1930, pentru a proceda la schimbarea livretelor rezerviștilor care cer aceasta; livretelor noi se dau gratuit.

Tratamentul cel mai binevoitor pentru minoritari — spune germanul Rüdiger — este în România. Numitul cercetător german face această declarație după ce a văzut felul de viață în care trăesc minoritățile din Ungaria și din Iugoslavia.

Pagina Sf. Părinți

Sfântul Gheorghe

Sfântul Gheorghe își trage originea din nobili părinți, creștini în Capadocia, în vechea provincie a Aziei-Mici. Ajuns ostaș s'a purtat atât de brav, încât a înaintat pe rând până la un înalt grad militar în armata împăratului Dioclețian, persecutor al creștinilor (284—305), înaintea căruia se bucură de mult respect pentru eroismul său.

Împăratul nu știa că Gheorghe era creștin; i-a fost dat să afle acest fapt prin următorul eveniment: Împăratul, dușman al creștinilor, adunând consiliul întreg, aduse la cunoștință celor prezenți hotărârea sa de a stârpi creștinismul din imperiul său și a susține păgăna credință din părinți și din strămoși.

Consilierii laudară unison voința împăratului...

Nu mai Gheorghe declară fără teamă, că nu pricepe: după care drept s'ar putea extermina creștinii, când învățătura și credința lor e cu totul simplă, legile lor sânt sfinte, ear viața și modul lor de acțiune sânt curate.

Cei prezenți rămân consternați, și se întrebă: nu-i oare creștin însuși Gheorghe? Îl făcură băgător de seamă la pierderea grației împăratului, a avuțiilor și onoarei sale; la durerile și caznele cumplite, ce-l așteaptă în cea mai defăimătoare moarte, dacă nu consimte cu ceilalți consilieri. I-au mai grăit despre puterea zeilor păgăni, și au osândit credința creștină, pe care o învinuiau de erori.

Gheorghe a tăcut deocamdată cu suflet nelnicric. Dar când consilierii stăruiră în disprețuirea credinței creștine, Gheorghe isbucni:

— Da! Sânt creștin! Ador pe singur adevăratul Dumnezeu, al cărui serviciu nu-l voi părăsi niciodată pentru nici o avuție trecătoare și deșartă, gloria mea cea mai mare e să-mi vărs sângele pentru mărturisirea credinței mele sfinte. Când voi defăimați credința creștină și pe Autorul ei divin, nu știți ce grăiți. Dacă ați ști, altcum ați vorbi.

Apoi, întorcându-se spre împărat zise:

— O, cu cât mai bine ai face, Măria Ta, dacă te-ai închină Dumnezeului creștinilor! Acest Dumnezeu ți-ar dărui odată o împărăție mult mai mare și mult mai fericitoare, decât aceea care o stăpânești acum.

Împăratul indignat dă ordin să se încătușeze acest obraznic mărtu-

risitor de credință și să se arunce în temniță.

A doua zi Gheorghe e legat de o roată cu fiere ascuțite, care îi sfâșiară bucăți din corp.

Eroul creștin suportă această tortură, și dori să vadă, cum ar fi adevărat acei zei, pe cari ar trebui să-i adore? Împăratul crezând, că a triumfat asupra statorniciei bărbatului sfânt, îl conduse cu bucurie în templu, însoțit de consilieri, ba și de împărăteasa.

Sfântul bărbat privi în preajma lui, apoi se oprî în fața tabloului lui Apollo și-l întrebă:

— Tu ceri dela mine jertfa, ce se cuvine singurului Domn al cerului și al pământului?

După aceste cuvinte își făcu o cruce spre statuete, — ear idolii se răstogoliră de pe altare la pământ.

Presbiterii idolilor, în furioase urlete, cer răsbunare!

Împăratul ascultând, expuse pe Sfântul Gheorghe, ca «scamator» la torture cumplite și ordonă să se decăpățineze neclintitul mărturisitor de credință.

Când ajunse Sfântul Gheorghe la eșafod, îngenunchind își termină ruga, mulțumind lui Dumnezeu pentru grația că s'a născut în credința creștină și a rămas statornic într'însa. —

Sfântul Gheorghe de comun ni-e prezentat ca ostaș puternic, înarmat cu scut și lance, șezând pe un cal înfocat, care saltă peste un balaur; pe unele icoane, în apropierea lui, este pictată o fecioară tremurând, lângă ea o oiță.

Se afirmă că în Capadocia, pe timpul Sfântului Gheorghe, trăia adevărat un balaur căruia zilnic trebuia să i se dea ca hrană câte o fecioară cu un miel; dar Sfântul Gheorghe, când spaima era generală și urmă să fie dată pradă monstrului fiica Domnitorului, atunci Sf. Gheorghe se înarmă și încălecă pornind să ucidă balaurul. Alții afirmă că se simbolizează faptul, când dânsul a luptat cu balaurul iadului, cu păgânătatea, apărând credința adevărată; ear fecioara e femeia semnalată în Apocalipsă, adică Sfânta biserică creștină; Mielul e întemeietorul ei, Isus Hristos, Mirele Miresei virgine. —

Să privim cu înțelegere la icoana Sfântului Mucenic Gheorghe și, aducându-ne aminte cu ce bărbăție a luptat pentru credința lui Hristos, să ne întărim în crezul nostru asemenea acestui Sfânt, care nevrând a se despărți de Domnul Hristos, a îndurat cumplite suferințe.

Să ne încurajăm în lupta cu balaurul contra ereziei și apostasiei, să ne luptăm ca bravi ostași ai lui Hristos, având înaintea ochilor suflaștii pururea credința și învățătura Lui sfântă, răscumpărătoare. Așa procedând, vom putea arăta la finitul vieții noastre pământești flamura biruitoare: cununa vieții eterne!

Pr. Cpt. Dr. T. Potcaș.

TIMP DE 55 ANI

multe mii de cumpărători mulțumiți comandă trebuința lor de semințe de legume, flori, agricole, cepe de flori, plante, trandafiri altoiți ș. a. în calitate cunoscut superioară dela firma

ARPAD MÜHLE

cultură și comerț de semințe, stabiliment de grădinarit, Timișoara III. Preț curent în românește la cerere gratuit. (3) 1-3

